

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

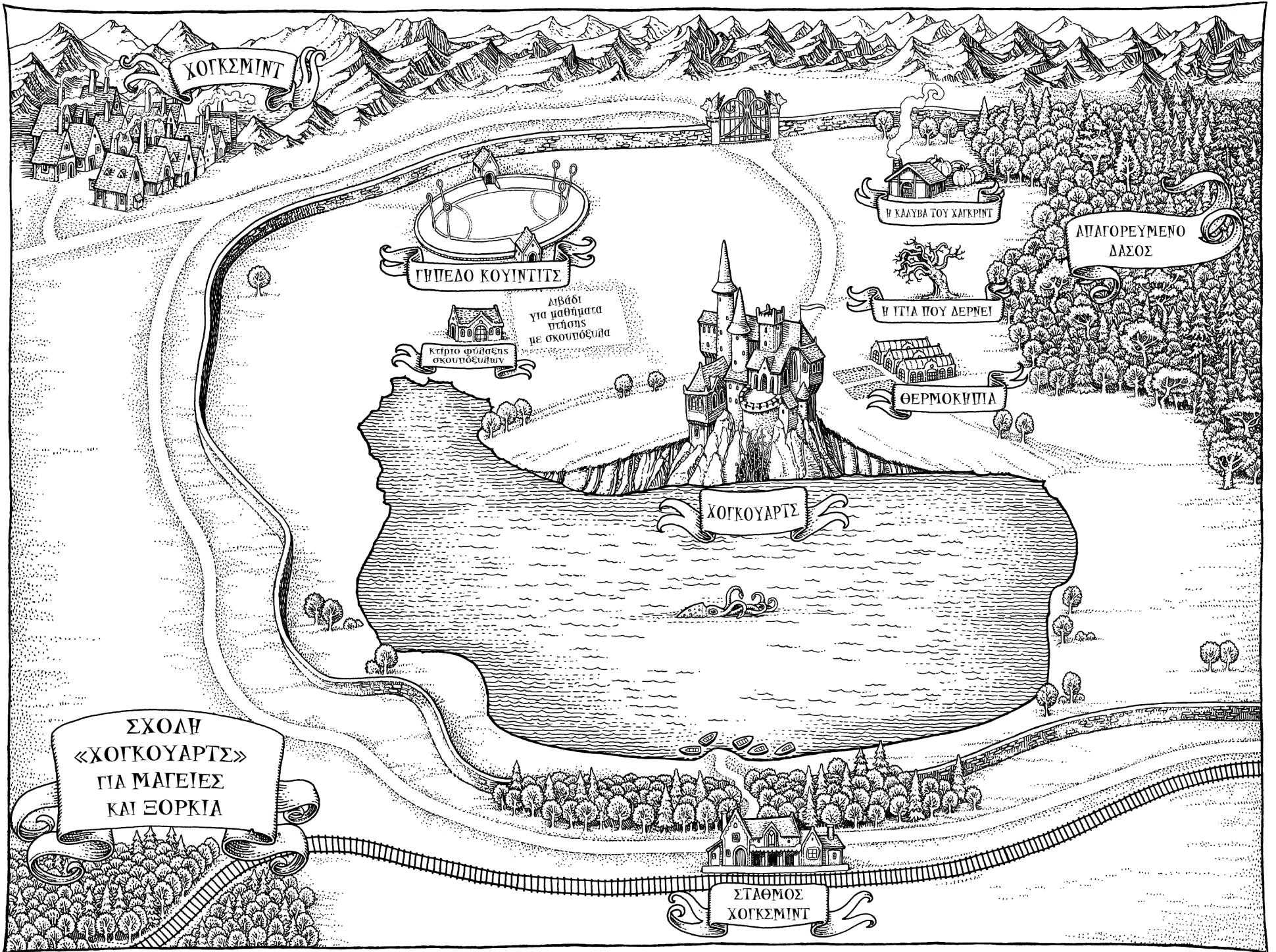
Ο Χάρι Πότερ

TM

και ο

Ημίαιμος Πρίγκιπ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE HALF-BLOOD PRINCE

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 2005

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και ο Ημίαιμος Πρίγκιπ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαραντή, Ευδοξία Μπινοπούλου

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Oly Moss

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βασιλική Παχουμίου

© J.K. Rowling, 2005

Wizards World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

Wizards World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizards World characters, names and related indicia are TM and © Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Pottermore Limited, 2015

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2005

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2005

Επετειακή έκδοση: Οκτώβριος 2018

ISBN 978-618-01-2928-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

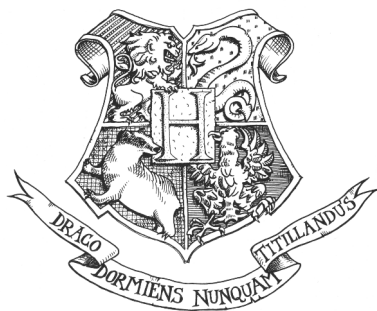
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

— και ο —
Ημίαιμος Πρίγκιψ

Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου
- Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΙΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ
(σε συνεργασία με τους Τζον Τίφανι & Τζακ Θορν), 2016
μτφρ. Έφη Τσιρώνη
- ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008, νέα έκδοση 2017,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφη Τσιρώνη
- ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
νέα έκδοση 2017, *μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη*
- ΚΕΝΙΛΓΟΥΘΡΕΙ ΓΟΥΙΣΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
νέα έκδοση 2017, *μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη*
- ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ
– ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ, 2017,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, 2016
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- ΠΟΛΥ ΚΑΛΕΣ ΖΩΕΣ, 2018
(Ομιλία της Τζ. Κ. Ρόουλινγκ στους αποφοίτους του Χάρβαρντ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Στη Μακένζι,
την πανέμορφη κόρη μου,
αφιερώνω
το δίδυμο αδελφάκι της
από χαρτί και μελάνι!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Άλλος Υπουργός	11
Οδός Υφαντουργού	30
Πάει, δεν πάει	49
Οράτιος Σλάγκχορν	68
Πολύ Φλέμα	92
Το λοξοδρόμημα του Ντράκο	115
Η Λέσχη Σλαγκ	138
Ο θρίαμβος του Σνέιπ.....	163
Ο Ημίαιμος Πρίγκιψ	179
Το σπίτι των Γκάουτ	202
Ένα χέρι βοθείας από την Ερμιόνη	225
Ασμί και οπάλια	245
Ο μυστηριώδης Χερτ	266
Φελίξ Φελίσις	287
Ο απαράβιαστος όρκος	311
Παγωμένα Χριστούγεννα	333
Μια θολή ανάμνηση	357
Ένα δώρο-έκπληξη	382
Η παρακολούθηση των ξωτικών	408
Το αίτημα του λόρδου Βόλντεμορτ	432
Το απρόσιτο δωμάτιο	457

Μετά την κηδεία	479
Πεμπουσιωτές	502
Σεκτουσέμπρα	524
Τι άκουσε η μάντισσα	546
Η σπηλιά	566
Ο κεραυνόπληκτος πύργος	590
Ο Πρίγκιψ τρέπεται σε φυγή	607
Ο θρήνος του φοίνικα	621
Ο λευκός τάφος	642

Ο Άλλος Υπουργός

Ζύγναναν μεσάνυχτα και ο πρωθυπουργός, μόνος στο γραφείο του, διάβαζε ένα μακροσκελές υπόμνημα, που ωστόσο ξεγλιστρούσε από το μυαλό του χωρίς να του εντυπώνεται το παραμικρό. Περίμενε τηλεφώνημα από τον πρόεδρο μιας μακρινής χώρας κι έτσι, καθώς από τη μια αναρωτιόταν πότε θα τηλεφωνήσει αυτός ο ευλογημένος και από την άλλη προσπαθούσε να διώξει τις δυσάρεστες αναμνήσεις μιας ατέλειωτης, κοπιαστικής και δύσκολης εβδομάδας, δεν υπήρχε χώρος για οτιδήποτε άλλο στο κεφάλι του. Όσο πάσχιζε να συγκεντρωθεί στο κείμενο τόσο πιο καθαρά διαγραφόταν μπροστά του το αυτάρεσκο πρόσωπο ενός από τους πολιτικούς του αντιπάλους. Ο συγκεκριμένος είχε εμφανιστεί στις ειδήσεις εκείνη τη μέρα, όχι μόνο για να απαριθμήσει όλα τα φοβερά και τρομερά που είχαν συμβεί την τελευταία εβδομάδα — λες και χρειαζόταν κανείς υπενθύμιση — αλλά και για να εξηγήσει γιατί όλα ήταν αποτελέσματα κυβερνητικών λαθών και παραλείψεων.

Στη σκέψη και μόνο αυτών των καταγγελιών, του ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι, αφού δεν ήταν ούτε σωστές ούτε δίκαιες. Πώς στην ευχή θα μπορούσε να αποτρέψει η κυβέρνηση την κατάρρευση της γέφυρας; Ήταν εξοργιστικό να διοχετεύο-

νται υπαινιγμοί ότι το κράτος δεν ξόδευε αρκετά για τέτοιου είδους έργα. Η γέφυρα δεν ήταν ούτε δέκα ετών και ακόμη και οι καλύτεροι εμπειρογνώμονες αδυνατούσαν να εξηγήσουν γιατί έσπασε στα δύο σαν σπιρτόξυλο, στέλνοντας δώδεκα αυτοκίνητα στα υγρά βάθη του ποταμού που κυλούσε από κάτω. Και πώς τολμούσε κανείς να ισχυρίζεται ότι έφταιγε η έλλειψη αστυνόμευσης για τα δύο συγχερά εγκλήματα που συγκλόνισαν την κοινή γνώμη; Ή ότι η κυβέρνηση θα έπρεπε να είχε προβλέψει τον ανεξήγητο τυφώνα στη δυτική Αγγλία, που προκάλεσε τόσες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές και περιουσίες; Κι έφταιγε ο πρωθυπουργός που ένας από τους κατώτερους τη τάξει υπουργούς, ο Χέρμπερτ Τσόρλι, διάλεξε εκείνη ειδικά την εβδομάδα να φερθεί τόσο αλλόκοτα, με αποτέλεσμα στο εξής να περνάει αναγκαστικά πολύ περισσότερο χρόνο με την οικογένειά του;

«Κλίμα βαθιάς ανησυχίας έχει κατακλύσει τη χώρα», είχε πει ο πολιτικός του αντίπαλος, κλείνοντας το μονόλογό του, ενώ με δυσκολία συγκρατούσε ένα πλατύ χαμόγελο.

Και, δυστυχώς, είχε απόλυτο δίκιο. Το αισθανόταν και ο ίδιος· πράγματι οι άνθρωποι έδειχναν πολύ πιο σκυθρωποί απ' ό,τι συνήθως. Ακόμη κι ο καιρός ήταν καταθλιπτικός· αυτή η παγερή ομίχλη στα μέσα Ιουλίου... δεν ήταν φυσιολογική για την εποχή.

Ο πρωθυπουργός γύρισε τη δεύτερη σελίδα του υπομνήματος, είδε πόσες έμεναν ακόμη και κατέθεσε τα όπλα. Ανακλαδίστηκε και κοίταξε ολόγυρα με απελπισμένο ύφος. Το γραφείο του ήταν ένα καλαίσθητο δωμάτιο με ένα κομψό μαρμάρινο τζάκι απέναντι από τα μεγάλα, μακρόστενα, σκούρα παράθυρα που τώρα ήταν κατάκλειστα λόγω του ασυνήθιστου για την εποχή κρύου. Σηκώθηκε με ένα ελαφρύ ρίγος, κατευθύνθηκε προς τα παράθυρα και κοίταξε την αραιή ομίχλη που κολλούσε στα τζάμια. Ξάφνου, έτσι όπως στεκόταν με την πλάτη στο δωμάτιο, άκουσε πίσω του ένα διακριτικό βήξιμο.

Κοκάλωσε, μύτη με μύτη με το τρομαγμένο είδωλό του στο σκοτεινό τζάμι. Το ήξερε αυτό το βήξιμο. Το είχε ξανακούσει. Γύρισε αργά προς το άδειο δωμάτιο.

«Ποιος είναι;» ρώτησε δυνατά, προσπαθώντας να κρύψει το φόβο του.

Για λίγα δευτερόλεπτα άφησε τον εαυτό του να ελπίζει ότι δε θα του απαντούσε κανείς. Ωστόσο, μια φωνή αποκρίθηκε στη στιγμή, μια φωνή κοφτή κι αποφασιστική, που ήχησε σαν να διάβαζε έτοιμη ανακοίνωση. Προερχόταν — ο πρωθυπουργός το κατάλαβε αμέσως μόλις άκουσε εκείνο το βήξιμο — από το ανθρωπάκι με τη βατραχίσια φάτσα και τη μακριά ασημιά περούκα, που απεικονιζόταν σε μια μικρή, βρόμικη ελαιογραφία στην άλλη άκρη του γραφείου του.

«Προς τον πρωθυπουργό των Μαγκλ. Ανάγκη να συναντηθούμε πάραυτα. Παρακαλώ, απαντήστε αμέσως. Ειλικρινώς υμέτερος, Φαντζ». Το ανθρωπάκι στον πίνακα κοίταξε ερωτηματικά τον πρωθυπουργό.

«Ε...» έκανε εκείνος, «κοιτάzte... είναι κάπως ακατάλληλη η ώρα... Βλέπετε, από στιγμή σε στιγμή περιμένω τηλεφώνημα από τον πρόεδρο της...»

«Αυτό ρυθμίζεται», τον διέκοψε το πορτρέτο.

Η καρδιά του πρωθυπουργού χτύπησε δυνατά. Το φοβόταν κάτι τέτοιο. «Μα πρέπει να του μιλήσω...» ψέλλισε.

«Θα κανονίσουμε να ξεχάσει ο πρόεδρος το τηλεφώνημα. Και να σας τηλεφωνήσει αύριο το βράδυ», πρόσθεσε το ανθρωπάκι. «Παρακαλώ, απαντήστε αμέσως στον κύριο Φαντζ».

«Ε... πολύ καλά», συγκατένευσε ξεψυχισμένα ο πρωθυπουργός. «Ναι, θα δω τον κύριο Φαντζ».

Κατευθύνθηκε βιασικά προς το γραφείο του, στρώνοντας συγχρόνως τη γραβάτα του. Δεν είχε προλάβει καλά καλά να καθίσει και να πάρει, καθώς έλπιζε, άνετο και χαλαρό ύφος, όταν λαμπερές πράσινες φλόγες ξεπετάχτηκαν στην άδεια εστία του μαρμάρινου τζακιού. Ο πρωθυπουργός τις κοίταξε

και προσπάθησε να μην προδώσει την έκπληξη και την ταραχή του όταν μέσα από τις φλόγες εμφανίστηκε ένας εύσωμος άντρας που περιστρεφόταν σαν σβούρα.

Λίγες στιγμές αργότερα, ο άντρας βγήκε από το τζάκι και πάτησε στο ωραίο παλιό χαλί, τινάζοντας τις στάχτες από τα μανίκια της μακριάς ψιλόριγνης κάπας του. Στα χέρια του κρατούσε ένα λεμονί καπέλο.

«Α... κύριε πρωθυπουργέ», είπε ο Κορνήλιος Φαντζ πηγαίνοντας προς το μέρος του με το χέρι απλωμένο. «Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω».

Ο πρωθυπουργός θα έλεγε ψέματα αν ανταπέδιδε τη φιλοφρόνηση, προτίμησε λοιπόν να σιωπήσει. Δεν ένιωθε την παραμικρή ευχαρίστηση που έβλεπε τον Φαντζ, του οποίου οι σποραδικές εμφανίσεις, πέρα απ' το ότι ήταν αυτές καθαυτές τρομακτικές, συνήθως σήμαιναν ότι θα ακούσει δυσάρεστες ειδήσεις. Επιπλέον, αυτή τη φορά ο Φαντζ φαινόταν τσακισμένος από τις έγνοιες. Ήταν αδυνατισμένος, με μαλλιά πιο αραιά και πιο γκρίζα, και μια έκφραση στο πρόσωπό του που φανέρωνε μεγάλη εξάντληση. Ο πρωθυπουργός είχε ξαναδεί αυτό το βλέμμα σε πολιτικούς και ήξερε πως δεν προμηνούσε κάτι καλό.

«Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω;» ρώτησε σφίγγοντας φευγαλέα το χέρι του Φαντζ και δείχνοντάς του την πιο άβολη από τις καρέκλες μπροστά στο γραφείο του.

«Δεν ξέρω από πού να αρχίσω», μουρμούρισε εκείνος· ύστερα τράβηξε την καρέκλα, κάθισε κι ακούμπησε το λεμονί καπέλο στα γόνατά του. «Τι εβδομάδα κι αυτή, τι εβδομάδα!...»

«Ήταν και για σας δύσκολη;» ρώτησε κοφτά ο πρωθυπουργός, θέλοντας να του δείξει πως είχε ήδη αρκετές έγνοιες στο μυαλό του και δε χρειαζόταν να φορτωθεί κι άλλες.

«Ναι, φυσικά», αποκρίθηκε ο Φαντζ τρίβοντας κουρασμένα τα μάτια του και κοιτώντας δύσθυμα το συνομιλητή του. «Κι εγώ τράβηξα τα ίδια με εσάς, κύριε πρωθυπουργέ. Η γέ-

φυρα Μπρόκνεϊλ, οι δολοφονίες των Μπούους και Βανς... για να μην αναφέρω το χάος στη δυτική Αγγλία...»

«Ε... ήταν και... θέλω να πω, είχαν ανάμειξη και οι δικοί σας σε αυτά... αυτά τα πράγματα, ε;»

Ο Φαντζ κάρφωσε τα μάτια του στον πρωθυπουργό μ' ένα μάλλον αυστηρό ύφος. «Φυσικά», απάντησε. «Δεν έχετε καταλάβει τι συμβαίνει;»

«Ε...» μουρμούρισε διστακτικά ο πρωθυπουργός.

Αυτή ακριβώς η συμπεριφορά ήταν που του προκαλούσε τέτοια απέχθεια για τις επισκέψεις του Φαντζ. Στο κάτω κάτω, ήταν ο πρωθυπουργός της χώρας και δεν ανεχόταν να τον κάνουν να αισθάνεται σαν άσχετο σχολιαρόπαιδο. Αλλά, φυσικά, αυτό το αντιμετώπιζε από την πρώτη του συνάντηση με τον Φαντζ, την πρώτη του βραδιά ως πρωθυπουργός. Το θυμόταν σαν να ήταν χτες και ήξερε ότι η ανάμνηση αυτή θα τον καταδίωκε μέχρι να πεθάνει.

Ήταν και τότε μόνος του σε τούτο εδώ το γραφείο κι απολάμβανε το θρίαμβο που ονειρευόταν και σχεδίαζε τόσα χρόνια, όταν άκουσε πίσω του ένα βήξιμο, ακριβώς όπως απόψε. Αμέσως γύρισε και αντίκρισε το απαίσιο μικρό πορτρέτο να του μιλάει, αναγγέλλοντας ότι θα ερχόταν να συστηθεί ο υπουργός Μαγείας.

Φυσικά νόμιζε ότι σάλεψαν τα λογικά του από τη σκληρή προεκλογική εκστρατεία και το άγχος των εκλογών. Πανικοβλήθηκε όταν είδε να του μιλάει ένα πορτρέτο, μα αυτό δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με ό,τι ένιωσε όταν ξεπετάχτηκε από το τζάκι ένας αυτοαποκαλούμενος μάγος και του έσφιξε το χέρι. Άκουσε άφωνος τον Φαντζ να του εξηγεί ευγενικά ότι υπήρχαν ακόμη μάγοι και μάγισσες που ζούσαν κρυφά σε όλο τον κόσμο, καθώς και τις διαβεβαιώσεις του ότι δεν έπρεπε να σκοτίζεται για εκείνους αφού το Υπουργείο Μαγείας ήταν υπεύθυνο για την κοινότητα των μάγων και φρόντιζε να μην τους πάρει μυρουδιά ο πληθυσμός των μη μά-

γων. Ήταν μια δύσκολη δουλειά, είχε προσθέσει ο Φαντζ, που περιλάμβανε από κανονισμούς για την υπεύθυνη χρήση των μαγικών σκουπόξυλων μέχρι τον έλεγχο του πληθυσμού των δράκων (ο πρωθυπουργός θυμόταν ότι στο σημείο αυτό του κόπηκαν τα γόνατα κι αρπάχτηκε από το γραφείο του). Ο Φαντζ είχε χτυπήσει πατρικά στον ώμο τον εμβρόντητο πρωθυπουργό.

«Μην ανησυχείτε», του είχε πει, «είναι πολύ απίθανο να με ξαναδείτε. Θα σας ενοχλήσω μόνο αν συμβεί κάτι πολύ σοβαρό από την πλευρά μας, κάτι που ενδέχεται να έχει επιπτώσεις στους Μαγκλ — τον πληθυσμό των μη μάγων, εννοώ. Μ' άλλα λόγια, ζήστε κι αφήστε και τους άλλους να ζήσουν. Κι οφείλω να ομολογήσω ότι το αντιμετωπίζετε πολύ καλύτερα από τον προκάτοχό σας. Εκείνος προσπάθησε να με πετάξει από το παράθυρο. Νόμιζε, βλέπετε, πως επρόκειτο για κάποια φάρσα από την αντιπολίτευση».

Στο σημείο αυτό ο πρωθυπουργός βρήκε επιτέλους τη φωνή του.

«Δηλαδή... δε... δεν είναι φάρσα;» θέλησε να μάθει.

Ήταν η τελευταία, απεγνωσμένη του ελπίδα.

«Όχι», αποκρίθηκε καλοσυνάτα ο Φαντζ. «Δυστυχώς όχι. Κοιτάξτε», είπε και μεμιάς μεταμόρφωσε το φλιτζάνι του πρωθυπουργού σε τζέρμπιλ.

«Μα», ψέλλισε ο πρωθυπουργός βλέποντας το φλιτζάνι του να μασουλάει τη γωνιά της επόμενης φράσης του, «μα γιατί... γιατί δε μου είπε κανείς...;»

«Ο υπουργός Μαγείας αποκαλύπτει την ύπαρξή του μόνο στον εκάστοτε πρωθυπουργό των Μαγκλ», απάντησε ο Φαντζ κρύβοντας το μαγικό ραβδί του μέσα στο σακάκι του. «Πιστεύουμε ότι είναι ο καλύτερος τρόπος ώστε να διασφαλιστεί η μυστικότητα».

«Μα...» κλαψούρισε ο πρωθυπουργός, «γιατί δε με προειδοποίησε ο προκάτοχός μου;»

Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια ο Φαντζ έβγαλε τα γέλια. «Εσείς, φίλτατε πρωθυπουργέ, θα το πείτε πουθενά;»

Και συνεχίζοντας να χαχανίζει, ο Φαντζ έριξε μια σκόνη στο τζάκι, μπήκε στις σμαραγδένιες φλόγες κι εξαφανίστηκε με ένα συριγμό. Ο πρωθυπουργός είχε απομείνει στήλη άλατος και συνειδητοποίησε ότι δε θα τολμούσε ποτέ όσο ζούσε να αναφέρει αυτή τη συνάντηση, γιατί ποιος σ' όλο τον κόσμο θα τον πίστευε;

Το σοκ άργησε να του περάσει. Στην αρχή προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του ότι ο Φαντζ ήταν πράγματι μια παραίσθηση την οποία προκάλεσε η έλλειψη ύπνου στη διάρκεια της εξαντλητικής προεκλογικής εκστρατείας. Σε μια μάταιη προσπάθεια να ξεφορτωθεί ό,τι του θύμιζε αυτή τη δυσάρεστη συνάντηση, χάρισε το τζέρμπιλ στην ενθουσιασμένη ανιψιά του κι έδωσε εντολή στον ιδιαίτερο γραμματέα του να κατεβάσει το πορτρέτο με το άσχημο ανθρωπάκι που είχε αναγγείλει την άφιξη του Φαντζ. Ωστόσο, προς μεγάλη του απογοήτευση, στάθηκε αδύνατον να απομακρυνθεί το πορτρέτο. Αφού προσπάθησαν και απέτυχαν να το κατεβάσουν από τον τοίχο κάμποσοι μαραγκοί, δύο οικοδόμοι, ένας ιστορικός τέχνης καθώς και ο υπουργός Οικονομικών, ο πρωθυπουργός εγκατέλειψε την προσπάθεια με την ελπίδα ότι αυτό το πράγμα θα έμενε ακίνητο κι αμίλητο στο υπόλοιπο της θητείας του. Στιγμές στιγμές θα έπαιρνε όρκο ότι έβλεπε με την άκρη του ματιού του τον ένοικο του πίνακα να χασμουριέται ή να ξύνει τη μύτη του, κάνα δυο φορές μάλιστα αποσύρθηκε από τον πίνακα αφήνοντας πίσω του μόνο το σκούρο καφετή μουσαμά. Ο πρωθυπουργός όμως εξασκήθηκε να μην πολυκοιτάζει το πορτρέτο και να λέει αποφασιστικά στον εαυτό του ότι, κάθε φορά που συνέβαιναν κάτι τέτοια περιστατικά, του έπαιζαν παιχνίδια τα μάτια του.

Και ύστερα, πριν από τρία χρόνια, μια νύχτα σαν την αποψινή που ο πρωθυπουργός ήταν ολομόναχος στο γραφείο του,

το πορτρέτο ανήγγειλε ξανά την επικείμενη άφιξη του Φαντζ, που βγήκε μουσκεμένος και σε κατάσταση πανικού από το τζάκι. Προτού προλάβει να τον ρωτήσει ο πρωθυπουργός γιατί έσταζε απ' την κορφή ως τα νύχια, ο Φαντζ άρχισε να αγορεύει για μια φυλακή που ο πρωθυπουργός δεν είχε ούτε καν ακουστά, έναν άντρα με το όνομα «Σύρος» Μπλακ, κάποιο «Χόγκουαρτς» κι ένα αγόρι που λεγόταν Χάρι Πότερ, δηλαδή πράγματα για τα οποία εκείνος δεν είχε ιδέα.

«... Έρχομαι κατευθείαν από το Αζκαμπάν», κοντανάσανε ο Φαντζ αδειάζοντας στην τσέπη του το νερό από το γείσο του καπέλου του. «Ξέρετε, στο κέντρο της Βόρειας Θάλασσας· απαίσια πτήση... Έχουν ξεσηκωθεί οι Παράφρονες...» αναρίγνησε, «δεν είχε ξαναγίνει απόδραση. Τέλος πάντων, όφειλα να έρθω να σας δω, κύριε πρωθυπουργέ. Ο Μπλακ είναι σεσημασμένος δολοφόνος Μαγκλ και ίσως σχεδιάζει να επανασυνδεθεί με τον Ξέρετε-Ποιον... Μα φυσικά εσείς δεν ξέρετε ποιος είναι ο Ξέρετε-Ποιος!» Κοίταξε απελπισμένος τον πρωθυπουργό κι ύστερα πρόσθεσε: «Καθίστε, καθίστε, πρέπει να σας ενημερώσω... πάρτε ένα ουισκάκι...»

Ο πρωθυπουργός ενοχλήθηκε αφάνταστα που του πρόσφεραν θέση στο γραφείο του, πόσο μάλλον που τον κερνούσαν με το ουίски του, αλλά κάθισε. Ο Φαντζ έβγαλε το ραβδί του, εμφάνισε απ' το πουθενά δύο μεγάλα ποτήρια γεμάτα με κεκριμπαρένιο υγρό, έβαλε το ένα στο χέρι του πρωθυπουργού και τράβηξε μια καρέκλα.

Ο Φαντζ μιλούσε πάνω από μία ώρα. Κάποια στιγμή αρνήθηκε να προφέρει δυνατά ένα συγκεκριμένο όνομα και, αντί γι' αυτό, το έγραψε σε μια περγαμνή την οποία γλίστρησε στο ελεύθερο χέρι του πρωθυπουργού. Όταν σηκώθηκε επιτέλους να φύγει, σηκώθηκε κι ο πρωθυπουργός.

«Πιστεύετε λοιπόν ότι...» είπε εκείνος κοιπάζοντας το όνομα που κρατούσε στο αριστερό του χέρι, «ο λόρδος Βόλ...»

«Ο Ακατονόμαστος!» γρύλισε ο Φαντζ.

«Συγγνώμη... Πιστεύετε λοιπόν ότι ο Ακατονόμαστος είναι ακόμη ζωντανός;»

«Έτσι λέει ο Ντάμπλντορ», αποκρίθηκε ο Φαντζ καθώς έδενε κάτω από το πιγούνι του την ψιλόριγη κάπα του, «αλλά δεν μπορούμε να τον βρούμε πουθενά. Αν θέλετε τη γνώμη μου, δεν είναι επικίνδυνος εκτός αν βρει βοήθεια, επομένως αυτός για τον οποίο πρέπει να ανησυχούμε είναι ο Μπλακ. Θα μας ειδοποιήσετε, λοιπόν, αν αντιληφθείτε τίποτα; Έκτακτα. Ελπίζω να μην ξαναειδωθούμε, κύριε πρωθυπουργέ. Καλή σας νύχτα».

Συναντήθηκαν, όμως, αρκετές φορές ακόμη. Δεν είχε περάσει καλά καλά ένας χρόνος όταν εμφανίστηκε ξαφνικά ένας καταταλαιπωρημένος Φαντζ στην αίθουσα του υπουργικού συμβουλίου, για να ειδοποιήσει τον πρωθυπουργό ότι προέκυψε κάποιο πρόβλημα στο Παγκόσμιο Κύπελλο Κίντις (κάπως έτσι το είπε), στο οποίο «αναμείχθηκαν» αρκετοί Μαγκλ, αλλά να μην ανησυχεί ο πρωθυπουργός, δεν είχε καμία σημασία που παρουσιάστηκε ξανά το Σκοτεινό Σήμα του Ξέρετε-Ποιου· ο Φαντζ ήταν σίγουρος ότι επρόκειτο για μεμονωμένο περιστατικό, και το Γραφείο Συνδέσμου Μαγκλ εκτελούσε τώρα που μιλούσαν όλες τις απαραίτητες διαγραφές μνήμης.

«Α, παραλίγο να το ξεχάσω», πρόσθεσε ο Φαντζ. «Θα εισάγουμε από το εξωτερικό τρεις δράκους και μία σφίγγα για το Τρίαθλο Μαγείας, υπόθεση ρουτίνας, αλλά το Τμήμα Ρύθμισης και Ελέγχου Μαγικών Πλασμάτων μου λέει ότι οι κανονισμοί επιβάλλουν να σας ενημερώσουμε αν φέρουμε άκρως επικίνδυνα πλάσματα στη χώρα».

«Ε... τι... δράκους;» τραύλισε ο πρωθυπουργός.

«Ναι, τρεις», κατένευσε ο Φαντζ. «Και μια σφίγγα. Λοιπόν, σας χαιρετώ».

Ο πρωθυπουργός έλπιζε πέρα από κάθε προσδοκία ότι με τους δράκους και τις σφίγγες είχε δει τα χειρότερα, αλλά όχι. Προτού περάσουν καλά καλά δύο χρόνια, ξεπήδησε ξανά ο

Φαντζ από τις φλόγες, αυτή τη φορά με την είδηση ότι έγινε ομαδική απόδραση από το Αζκαμπάν.

«Ομαδική απόδραση;» επανέλαβε πνικτιά ο πρωθυπουργός.

«Μην ανησυχείτε, μην ανησυχείτε!» φώναξε ο Φαντζ, που είχε βάλει ήδη το ένα του πόδι μέσα στις φλόγες. «Θα τους πιάσουμε αμέσως. Απλώς σκέφτηκα ότι έπρεπε να το γνωρίζετε!»

Και προτού προλάβει να του φωνάξει: «Σταθείτε μισό λεπτό!» ο Φαντζ είχε εξαφανιστεί μέσα σε μια βροχή από πράσινες σπίθες.

Ο πρωθυπουργός δεν ήταν ηλίθιος, ό,τι κι αν υποστήριζαν ο Τύπος και η αντιπολίτευση. Δεν είχε διαφύγει της προσοχής του το ότι, παρά τις διαβεβαιώσεις του Φαντζ στην πρώτη τους συνάντηση, τώρα βλέπονταν τακτικά και ο Φαντζ ήταν όλο και πιο αναστατωμένος σε κάθε του επίσκεψη. Αν και δεν ήθελε να βλέπει ούτε ζωγραφιστό τον υπουργό Μαγείας (ή τον Άλλο Υπουργό, όπως αποκαλούσε μέσα του τον Φαντζ), ο πρωθυπουργός είχε το κακό προαίσθημα ότι την επόμενη φορά που θα εμφανιζόταν ο Φαντζ, τα νέα θα ήταν ακόμη χειρότερα. Έτσι, λοιπόν, μόλις τον είδε πριν από λίγο να βγαίνει από τις φλόγες ατημέλητος, ταραγμένος και κατάπληκτος που ο πρωθυπουργός δεν ήξερε το λόγο της επίσκεψής του, προαισθάνθηκε πως ήταν ό,τι χειρότερο του συνέβη εκείνη την καταστροφική εβδομάδα.

«Πού θέλετε να ξέρω τι συμβαίνει στην... ε... στην κοινότητα των μάγων;» ρώτησε απότομα ο πρωθυπουργός. «Πρέπει να κυβερνήσω μια χώρα κι αυτή τη στιγμή έχω αρκετές σκοτούρες στο μυαλό μου χωρίς...»

«Τις ίδιες σκοτούρες έχουμε», τον έκοψε ο Φαντζ. «Η γέφυρα Μπρόκντεϊλ δεν έπεσε μόνη της. Ο τυφώνας δεν ήταν αληθινός τυφώνας. Οι φόννοι δεν ήταν δουλειά των Μαγκλ. Και η οικογένεια του Χέρμπερτ Τσόρλι θα είναι ασφαλέστερη χωρίς αυτόν. Αυτή τη στιγμή οργανώνουμε τη μεταφορά του

στο Νοσοκομείο Μαγικών Νόσων και Τραυμάτων “Ο Άγιος Μάνγκο”. Η μεταφορά θα γίνει απόψε».

«Τι θα... Φοβάμαι πως δεν... Τι;» γάβγισε ο πρωθυπουργός.

Ο Φαντζ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Κύριε πρωθυπουργέ», είπε, «είμαι αναγκασμένος να σας ανακοινώσω, με μεγάλη μου λύπη, ότι επέστρεψε. Ο Ακατονόμαστος γύρισε».

«Γύρισε; Όταν λέτε “γύρισε”... εννοείτε πως... είναι ζωντανός; Θέλω να πω...»

Ο πρωθυπουργός ανασκάλεψε τη μνήμη του προσπαθώντας να θυμηθεί λεπτομέρειες από εκείνη τη φοβερή συζήτηση, τρία χρόνια νωρίτερα, όταν ο Φαντζ του μίλησε για ένα μάγο που ενέπνεε μεγαλύτερο φόβο από κάθε άλλον, ένα μάγο που είχε διαπράξει χιλιάδες φρικτά εγκλήματα προτού εξαφανιστεί μυστηριωδώς πριν από δεκαπέντε χρόνια.

«Ναι, είναι ζωντανός», απάντησε ο Φαντζ. «Δηλαδή... δεν ξέρω... Είναι ζωντανός ένας άνθρωπος αν δε γίνεται να σκοτωθεί; Ειλικρινά, δεν το καταλαβαίνω κι ούτε ο Ντάμπλντορ μπορεί να το εξηγήσει ικανοποιητικά... Αλλά, πάντως, έχει σώμα, και βαδίζει, και μιλάει, και σκοτώνει, επομένως υποθέτω, για τη διευκόλυνση της συζήτησής μας, ότι ναι, ο Ακατονόμαστος είναι ζωντανός».

Ο πρωθυπουργός δεν ήξερε τι να πει, αλλά είχε την πεισματική συνήθεια να θέλει να εμφανίζεται καλά πληροφορημένος για κάθε θέμα· έτσι, έστυψε το μυαλό του να θυμηθεί όσο το δυνατόν περισσότερες λεπτομέρειες από τις προηγούμενες συζητήσεις τους. «Ο Σύρος Μπλακ είναι με... ε... τον Ακατονόμαστο;»

«Μπλακ; Μπλακ;» έκανε αφηρημένα ο Φαντζ στριφογυρίζοντας γρήγορα το καπέλο του με τα δάχτυλά του. «Α, εννοείτε τον Σείριο Μπλακ; Όχι, μα τα γένια του Μέρλιν. Ο Μπλακ πέθανε. Αποδείχτηκε ότι... ε... κάναμε λάθος για τον Μπλακ. Τελικά ήταν αθώος. Κι ούτε τα είχε κάνει πλακάκια με τον Ακατονόμαστο. Θέλω να πω», πρόσθεσε αμυντικά, στριφογυρίζοντας

ακόμη πιο γρήγορα το καπέλο, «όλα τα στοιχεία έδειχναν... είχαμε πάνω από πενήντα αυτόπτες μάρτυρες... Τέλος πάντων, πέθανε, όπως σας είπα. Στο κίριο του Υπουργείου Μαγείας. Θα διεξαχθεί και έρευνα...»

Στο σημείο αυτό ο πρωθυπουργός ένωσε, προς μεγάλη του έκπληξη, ένα τσίμπημα οίκτου για τον Φαντζ που παραμερίστηκε όμως αμέσως από ένα αίσθημα αυταρέσκειας στη σκέψη ότι, αν και εκείνος δεν μπορούσε να ξεφυτρώνει μέσα από τα τζάκια, δεν είχε γίνει ποτέ φόνος σε υπουργείο επί της δικής του πρωθυπουργίας... τουλάχιστον μέχρι τώρα.

Κι ενώ ο πρωθυπουργός χτυπούσε με τρόπο το ξύλο του γραφείου του, ο Φαντζ συνέχισε: «Αλλά ο Μπλάκ είναι παλιά ιστορία. Τώρα το θέμα είναι ότι βρισκόμαστε σε πόλεμο, κύριε πρωθυπουργέ, και πρέπει να λάβουμε κάποια μέτρα».

«Πόλεμο;» επανέλαβε νευρικά ο πρωθυπουργός. «Μήπως υπερβάλλετε;»

«Ο Ακατονόμαστος έχει πλαισιωθεί τώρα από τους οπαδούς του που δραπετεύσαν τον Ιανουάριο από το Αζκαμπάν», τον ενημέρωσε ο Φαντζ μιλώντας όλο και πιο βιαστικά, ενώ στριφογύριζε τόσο γρήγορα το καπέλο του που φάνταζε σαν μια λεμονί μουτσαλιά. «Από τότε που εκδηλώθηκαν ανοικτά, έχουν προκαλέσει όλεθρο. Η γέφυρα Μπρόκνεϊλ... Αυτός το έκανε, κύριε πρωθυπουργέ. Απείλησε με μαζικούς θανάτους Μαγκλ αν δε συνθηκολογούσα και...»

«Θεέ Μεγαλοδύναμη! Όστε εσείς φταίτε που σκοτώθηκαν τόσο άνθρωποι και τώρα είμαι υποχρεωμένος να απαντήσω σε επερωτήσεις για σκουριασμένα καλώδια και διαβρωμένους αρμούς και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο!» φώναξε εξοργισμένος ο πρωθυπουργός.

«Εγώ φταίω;» αναψοκοκκίνισε ο Φαντζ. «Δηλαδή εσείς θα υποκύπατε σ' έναν τέτοιο εκβιασμό;»

«Ίσως όχι», απάντησε ο πρωθυπουργός, που σηκώθηκε και βάλθηκε να βηματίζει πέρα-δωθε, «αλλά θα έβαζα τα δυ-

νατά μου να πιάσω τον εκβιαστή προτού διαπράξει αυτό το ανοσιούργημα!»

«Είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι δεν κατέβαλα κι εγώ κάθε δυνατή προσπάθεια;» ρώτησε θυμωμένος ο Φαντζ. «Όλοι οι χρυσούχοι του Υπουργείου προσπαθούσαν – και προσπαθούν ακόμη – να τον βρουν και να συλλάβουν τους οπαδούς του, αλλά τυχαίνει να μιλάμε για έναν από τους ισχυρότερους μάγους όλων των εποχών, ένα μάγο που διέφευγε τη σύλληψη για τρεις δεκαετίες!»

«Τώρα θα μου πείτε ότι αυτός προκάλεσε και τον τυφώνα στη δυτική Αγγλία!» αγανάκτησε ο πρωθυπουργός που με κάθε βήμα του θύμωνε όλο και περισσότερο. Ήταν εξοργιστικό να ανακαλύπτει την αιτία αυτών των φοβερών καταστροφών και να μην μπορεί να τη δημοσιοποιήσει· σχεδόν χειρότερο απ' ό,τι αν έφταιγε η κυβέρνησή του.

«Δεν ήταν τυφώνας», μουρμούρισε με δυστυχισμένο ύφος ο Φαντζ.

«Συγγνώμη!» γάβγισε ο πρωθυπουργός, που τώρα χοροπηδούσε από το κακό του. «Δέντρα ξεριζώθηκαν, στέγες ξηλώθηκαν, φανοστάτες λύγισαν, σημειώθηκαν φοβεροί τραυματισμοί...»

«Ήταν οι Θανατοφάγοι», τον έκοψε ο Φαντζ. «Οι οπαδοί του Ακατονόμαστου. Και... υποπευόμαστε ανάμειξη γιγάντων».

Ο πρωθυπουργός κοκάλωσε σαν να χτύπησε σε αόρατο τοίχο. «Ανάμειξη ποιων;»

Ο Φαντζ μόρφασε. «Χρησιμοποίησε και την προηγούμενη φορά γίγαντες, όταν ήθελε να προκαλέσει αίσθηση. Το Γραφείο Παραπληροφόρησης δουλεύει μέρα-νύχτα, έχουμε στείλει συνεργεία Λησμονιστών που προσπαθούν να διαγράψουν τη μνήμη όσων Μαγκλ είδαν τι ακριβώς συνέβη, και σχεδόν όλο το προσωπικό του Τμήματος Ρύθμισης και Ελέγχου Μαγικών Πλασμάτων βρίσκεται στο Σόμερσετ, αλλά δε βρίσκουμε το γίγαντα. Σκέτη απελπισία!»

«Μη μου το λέτε!» έκανε οργισμένος ο πρωθυπουργός.

«Δεν αρνούμαι ότι το νηικό είναι πολύ πεσμένο στο Υπουργείο», συμπλήρωσε ο Φαντζ. «Και μέσα σε όλα αυτά, χάσαμε και την Αμέλια Μπόουνς».

«Ποια χάσατε;»

«Την Αμέλια Μπόουνς. Την επικεφαλής του Τμήματος Επιβολής του Μαγικού Νόμου. Πιστεύουμε ότι τη σκότωσε ο ίδιος ο Ακατονόμαστος γιατί ήταν πολύ χαρισματική μάγισσα και... και όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι πρόβαλε σθεναρή αντίσταση». Ο Φαντζ ξερόβηξε και, με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, σταμάτησε να στριφογυρίζει το καπέλο του.

«Μα ο φόνος αυτός δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες», είπε ο πρωθυπουργός ξεχνώντας προς στιγμήν το θυμό του. «Στις δικές μας εφημερίδες. Η Αμέλια Μπόουνς... έγραψαν πως ήταν μια ηλικιωμένη γυναίκα που ζούσε μόνη. Ήταν πολύ... άγριο έγκλημα. Πήρε μεγάλη δημοσιότητα. Η αστυνομία έχει σκώσει τα χέρια ψηλά».

Ο Φαντζ αναστέναξε. «Είναι φυσικό. Σκοτώθηκε σε ένα δωμάτιο κλειδωμένο από μέσα, σωστά; Εμείς, βέβαια, ξέρουμε ποιος το έκανε αλλά αυτό δε μας βοηθά να τον πιάσουμε. Κι ύστερα είναι και η Έμελιν Βανς, ίσως δεν την έχετε ακουστά...»

«Πώς δεν την έχω!» βιάστηκε να πει ο πρωθυπουργός. «Συνέβη ένα τετράγωνο πιο κάτω από εδώ. Οι εφημερίδες φρύαξαν: *Καταρράκωση του νόμου και της τάξης στη γειτονιά του πρωθυπουργού...*»

«Και σαν να μη μας έφτανε αυτό», συνέχισε ο Φαντζ χωρίς να δώσει σημασία στα λεγόμενά του, «έχουμε και τους Παράφρονες που αλωνίζουν και επιτίθενται στον κόσμο όπου σταθούν κι όπου βρεθούν».

Κάποτε, σε πιο ευτυχισμένες εποχές, η πρόταση αυτή θα ήταν ακατανόητη για τον πρωθυπουργό, τώρα όμως είχε γίνει σοφότερος. «Νόμιζα ότι οι Παράφρονες φυλάνε τους φυλακισμένους στο Αζκαμπάν;» ρώτησε επιφυλακτικά.

«Τους φύλαγαν», απάντησε κουρασμένα ο Φαντζ, «αλλά όχι πια. Λιποτάκτησαν από τη φυλακή και πήγαν με τον Ακατονόμαστο. Δε θα ισχυριστώ ότι δεν ήταν πλήγμα».

«Μα», έκανε ο πρωθυπουργός με ένα αίσθημα τρόμου, «δε μου είχατε πει ότι τα πλάσματα αυτά ρουφάνε την ελπίδα και την ευτυχία από τους ανθρώπους;»

«Σωστά. Και αναπαράγονται. Αυτό είναι που προκαλεί την ομίχλη».

Ο πρωθυπουργός ένιωσε να του κόβονται τα γόνατα και σωριάστηκε στην πλησιέστερη καρέκλα. Η ιδέα αόρατων πλασμάτων που επιτίθενται στις πόλεις και στην ύπαιθρο σκορπίζοντας οδύνη και απόγνωση στους ψηφοφόρους του του έφερε κάτι σαν λιγοθυμιά.

«Για σταθείτε, κύριε Φαντζ», είπε. «Πρέπει να κάνετε κάτι! Είστε υπεύθυνος ως υπουργός Μαγείας!»

«Πιστεύετε ειλικρινά, φίλτατε, ότι ύστερα από όλα αυτά εξακολουθώ να είμαι υπουργός; Μ' έδιωξαν πριν από τρεις μέρες! Εδώ και δύο εβδομάδες, όλη η κοινότητα των μάγων απαιτούσε την παραίτησή μου. Όλα τα χρόνια της υπουργίας μου, πρώτη φορά είδα τέτοια ομοφωνία!» συμπλήρωσε ο Φαντζ κάνοντας μια γενναία προσπάθεια να χαμογελάσει.

Ο πρωθυπουργός έμεινε για μια στιγμή άλαλος. Παρά την αγανάκτησή του για την κατάσταση στην οποία τον είχαν φέρει, λυπόταν τον ταλαίπωρο που καθόταν απέναντί του. «Λυπάμαι πολύ», είπε στο τέλος. «Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;»

«Καλοσύνη σας, κύριε πρωθυπουργέ, αλλά δε γίνεται τίποτα. Με έστειλαν εδώ απόψε ώστε να σας ενημερώσω για τα πρόσφατα γεγονότα και να σας συστήσω το διάδοχό μου. Θα έπρεπε να έχει έρθει ως τώρα, αλλά φυσικά είναι πολύ απασχολημένος αυτή τη στιγμή με τόσα που συμβαίνουν».

Ο Φαντζ γύρισε και κοίταξε το πορτρέτο με το άσχημο ανθρώπακι που φορούσε τη μακριά, κατσαρή, ασημιά περούκα και τώρα έξιχνε το αφτί του με τη μύτη μιας πέννας.

Μόλις είδε τον Φαντζ να τον κοιτάζει, το πορτρέτο μίλησε: «Θα είναι εδώ σε ένα λεπτό, τελειώνει ένα γράμμα προς τον Ντάμπλντορ».

«Του εύχομαι καλή επιτυχία», είπε ο Φαντζ δείχνοντας για πρώτη φορά την πίκρα του. «Τις δύο τελευταίες εβδομάδες έγραφα δύο φορές τη μέρα στον Ντάμπλντορ, αλλά στάθηκε ανυποχώρητος. Αν δεχόταν τουλάχιστον να πείσει το αγόρι, ίσως υπήρχε μια... Τέλος πάντων, μπορεί να τα καταφέρει καλύτερα ο Σκρίμτζεουρ».

Ο Φαντζ βυθίστηκε πικραμένος στη σιωπή, που την έσπασε όμως σχεδόν αμέσως το πορτρέτο, το οποίο μίλησε ξαφνικά με κοφτή επίσημη φωνή. «Προς τον πρωθυπουργό των Μαγκλ. Αίτηση επείγουσας συναντήσεως. Παρακαλείσθε να απαντήσετε αμέσως. Ρούφους Σκρίμτζεουρ, υπουργός Μαγείας».

«Ναι, ναι, εντάξει», είπε αφηρημένα ο πρωθυπουργός κι ούτε που βλεφάρισε όταν έγιναν πάλι σμαραγδιές οι φλόγες του τζακιού, φούντωσαν κι αποκάλυψαν στο κέντρο τους ένα δεύτερο περιστρεφόμενο μάγο, για να τον ξεράσουν λίγες στιγμές αργότερα στο παλαιικό καλί. Ο Φαντζ σηκώθηκε και ύστερα από ένα σύντομο δισταγμό, ο πρωθυπουργός έκανε το ίδιο, καθώς έβλεπε τον νεοφερμένο να στυλώνει το κορμί, να τινάζει το μακρύ μαύρο μανδύα του και να κοιτάζει ολόγυρα.

Η πρώτη, αν και ανόητη σκέψη του πρωθυπουργού ήταν ότι ο Ρούφους Σκρίμτζεουρ έμοιαζε με γέρικο λιοντάρι. Στη σκούρα χαίτη και στα δασιά του φρύδια υπήρχαν γκριζες πινελίες· είχε διαπεραστικά κίτρινωπά μάτια πίσω από ένα ζευγάρι γυαλιά με μεταλλικό σκελετό και απέπνεε ολόκληρος μια παράξενη τραχιά χάρη παρόλο που κούτσαινε ελαφρώς. Η πρώτη άμεση εντύπωση μαρτυρούσε δαιμόνιο πνεύμα και σκληρότητα· ο πρωθυπουργός καταλάβαινε πολύ καλά γιατί η κοινωνία των μάγων προτίμησε για ηγέτη τον Σκρίμτζεουρ από τον Φαντζ τούτους τους δύσκολους καιρούς.

«Χαίρω πολύ», μίλησε ευγενικά ο πρωθυπουργός, απλώνοντας το χέρι του.

Ο Σκρίμτζεουρ αντάλλαξε μαζί του μια σύντομη χειραψία ενώ σάρωνε με το βλέμμα του το δωμάτιο, και ύστερα τράβηξε το ραβδί μέσα από το μανδύα του. «Σας ενημέρωσε ο Φαντζ;» ρώτησε καθώς πήγαινε στην πόρτα και χτυπούσε την κλειδαριά με το ραβδί του.

Ο πρωθυπουργός άκουσε την κλειδαριά να αμπαρώνει. «Ε... ναι», απάντησε. «Κι αν δε σας πειράζει, θα προτιμούσα να μείνει ξεκλειδωτή η πόρτα».

«Δε θέλω να μας διακόψουν», δήλωσε κοφτά ο Σκρίμτζεουρ, «ή να μας δουν», πρόσθεσε σημαδεύοντας με το ραβδί τα παράθυρα και κλείνοντας στη στιγμή τις κουρτίνες. «Λοιπόν, είμαι πολυσύχολος άνθρωπος, γι' αυτό ας μπούμε αμέσως στο θέμα. Πρώτα απ' όλα, πρέπει να συζητήσουμε για την ασφάλειά σας».

Ο πρωθυπουργός ύψωσε το ανάστημά του. «Είμαι απόλυτα ικανοποιημένος με τα μέτρα ασφαλείας μου, ευχαριστώ πολύ...» άρχισε να λέει.

«Εμείς δεν είμαστε», τον έκοψε ο Σκρίμτζεουρ. «Θα είναι πολύ κακό για τους Μαγκλ αν ο πρωθυπουργός τους πέσει θύμα της εξουσιαστικής κατάρας. Ο καινούργιος γραμματέας έξω από το γραφείο σας...»

«Δεν πρόκειται να διώξω τον Κίνγκσλι Σάκλμπολτ, αν αυτό είναι που προτείνετε!» δήλωσε κατηγορηματικά ο πρωθυπουργός. «Είναι εξαιρετικά ικανός, βγάζει τη διπλή δουλειά από τους άλλους...»

«Επειδή είναι μάγος», τον πληροφόρησε ο Σκρίμτζεουρ χωρίς να σκάσει το χείλι του. «Ένας άριστα εκπαιδευμένος χρυσούχος, επιφορτισμένος με την προστασία σας».

«Για μισό λεπτό!» αναφώνησε ο πρωθυπουργός. «Δεν μπορείτε να βάζετε όποιον θέλετε στο γραφείο μου, εγώ αποφασίζω ποιος δουλεύει για μένα...»

«Νόμιζα πως ήσαστε απόλυτα ικανοποιημένοι από τον Σάκλμπολιτ», παρατήρησε ψυχρά ο Σκρίμτσεουρ.

«Είμαι... δηλαδή ήμουν...»

«Τότε δεν υπάρχει πρόβλημα, έτσι δεν είναι;» συνέχισε ο Σκρίμτσεουρ.

«Ε... εφόσον η απόδοση του Σάκλμπολιτ συνεχίσει να είναι... ε... άριστη», τραύλισε μουνδιασμένος ο πρωθυπουργός, αλλά ο Σκρίμτσεουρ δε φάνηκε να τον ακούει.

«Και τώρα, σχετικά με τον Χέρμπερτ Τσόρλι, τον υπουργό σας», συνέχισε. «Αυτόν που ψυχαγώγησε τον κόσμο παριστάνοντας την πάπια».

«Τι;» ρώτησε ο πρωθυπουργός.

«Προφανώς ενεργούσε υπό την επήρεια μιας άτεχνα εκτελεσμένης εξουσιαστικής κατάρας», αποκρίθηκε ο Σκρίμτσεουρ. «Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μπερδευτεί το μυαλό του, αλλά μπορεί να είναι ακόμη επικίνδυνος».

«Μα το μόνο που έκανε ήταν “πα-πα-πα”!» αντέδρασε ξεψυχισμένα ο πρωθυπουργός. «Σίγουρα με λίγη ανάπαυση... αν κόψει και το ποτό...»

«Αυτή τη στιγμή που μιλάμε τον εξετάζει μια ομάδα θεραπευτών του Νοσοκομείου Μαγικών Νόσων και Τραυμάτων “Ο Άγιος Μάνγκο”. Μέχρι στιγμής προσπάθησε να στραγγαλίσει τρεις από αυτούς», πρόσθεσε ο Σκρίμτσεουρ. «Νομίζω πως είναι καλύτερα να τον απομακρύνουμε για ένα διάστημα από την κοινωνία των Μαγκλ».

«Ε... αλλά θα γίνει καλά, έτσι;» ρώτησε με αγωνία ο πρωθυπουργός.

Ο Σκρίμτσεουρ ανασήκωσε απλώς τους ώμους του, ενώ επέστρεφε ήδη στο τζάκι. «Δεν έχω να σας πω τίποτε άλλο. Θα σας κρατήσω ενήμερο για τις εξελίξεις, κύριε πρωθυπουργέ — ή, επειδή μάλλον θα είμαι πολύ απασχολημένος για να έρθω εγώ προσωπικά, θα σας στείλω τον Φαντζ, που δέχτηκε να παραμείνει με την ιδιότητα του συμβούλου».

Ο Φαντζ προσπάθησε να χαμογελάσει, χωρίς επιτυχία όμως· αντίθετα, έκανε ένα μορφασμό σαν να είχε πονόδοντο. Ο Σκρίμτζεουρ έφαχνε ήδη στην τσέπη του για τη μυστηριώδη σκόνη που πρασίνιζε τη φωτιά. Ο πρωθυπουργός κοίταξε για λίγο απελπισμένος τους δύο μάγους και την επόμενη στιγμή ξεστόμισε τα λόγια που προσπαθούσε να καταπνίξει τόση ώρα. «Για τ' όνομα του Θεού... είστε *μάγοι!* Ξέρετε να κάνετε *μάγια!* Σίγουρα μπορείτε να τα... τακτοποιήσετε *όλα!*»

Ο Σκρίμτζεουρ έκανε μian αργή στροφή επιτόπου και κοιτάχτηκε δύσπιστα με τον Φαντζ, που αυτή τη φορά κατάφερε να χαμογελάσει καθώς έλεγε συγκαταβατικά: «Το πρόβλημα, κύριε πρωθυπουργέ, είναι ότι και η άλλη πλευρά ξέρει να κάνει *μάγια*».

Και με αυτά τα λόγια, οι δύο μάγοι μπήκαν ο ένας πίσω από τον άλλο στις λαμπερές πράσινες φλόγες κι εξαφανίστηκαν.

Όταν ο Ντάμπλντορ φτάνει στην οδό Πριβέτ, μια καλοκαιρινή νύχτα, για να πάρει μαζί του τον Χάρι Πότερ, το χέρι του που κρατάει το ραβδί δείχνει μαυρισμένο και ζαρωμένο, αλλά όταν ο Χάρι τον ρωτά, δεν αποκάλυπτει τον λόγο. Τα μυστικά και οι υποψίες διαχέονται στον κόσμο των μάγων και ακόμη και το «Χόγκουαρτς» πλέον δεν είναι ασφαλές. Ο Χάρι είναι πεπεισμένος ότι ο Ντράκο Μαλφόι είναι σημαδεμένος με το Σκοτεινό Σήμα: ένας Θανατοφάγος υπάρχει πια ανάμεσά τους. Ο νεαρός μάγος θα χρειαστεί ισχυρές μαγικές δυνάμεις και αληθινούς φίλους, καθώς εξερευνά τα πιο σκοτεινά μυστικά του Βόλντεμορτ, τη στιγμή που ο Ντάμπλντορ τον προετοιμάζει να αντιμετωπίσει τη μοίρα του...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

WIZARDING
WORLD

ISBN: 978-618-01-2928-1

9 786180 129281

ΚΩΔ. ΜΗΤΡΩΣΗΣ: 22481